

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 46

Vydána dne 22. září 1961

Cena 40 haléřů

OBSAH:

96. Vyhláška ministerstva školství a kultury, kterou se vydává statut institutů národohospodářského plánování na vysokých školách ekonomických v Praze a Bratislavě
97. Vyhláška Ústředního úřadu pro věci národních výborů o názvech obcí, označování ulic a číslování domů

96

VYHLÁŠKA

ministerstva školství a kultury

ze dne 11. září 1961,

kteřou se vydává statut institutů národohospodářského plánování na vysokých školách ekonomických v Praze a Bratislavě

Ministerstvo školství a kultury stanoví v dohodě s předsedou Státní plánovací komise podle § 17 zákona č. 58/1950 Sb., o vysokých školách, ve znění zákona č. 46/1956 Sb., a k provedení vládního usnesení ze dne 9. prosince 1959 č. 1054:

Část I

Obecná ustanovení

§ 1

Instituty národohospodářského plánování (dále jen „instituty“) jsou fakultami vysokých škol ekonomických v Praze a v Bratislavě.

§ 2

Činnost institutů řídí ministerstvo školství a kultury ve spolupráci se Státní plánovací komisí, zejména pokud jde o otázky organizace a obsahu studia jakož i přijímání posluchačů.

Část II

Úkoly institutů

§ 3

[1] Instituty připravují a školí vysoce kvalifikované odborníky pro řízení a plánování národního hospodářství, a to zejména pro:

- a) aparát Státní plánovací komise,

- b) ministerstva a ostatní ústřední orgány,
c) krajské národní výbory, popř. též pro vedoucí funkce na okresních národních výborech,
d) vědeckovýzkumné ústavy s ekonomickým zaměřením.

[2] Kromě úkolů uvedených v odstavci 1 připravuje a školí institut Vysoké školy ekonomické v Praze též odborníky pro úkoly zahraniční hospodářské a plánovací expertizy, institut Vysoké školy ekonomické v Bratislavě též odborníky pro aparát Slovenské plánovací komise a komisí Slovenské národní rady.

[3] Při své činnosti oba instituty úzce spolupracují.

§ 4

[1] K plnění svých úkolů instituty organizují zejména tyto formy studia:

- a) postgraduální jednoleté až dvouleté studium zásadně pro pracovníky s ukončeným vysokoškolským vzděláním (na přechodnou dobu též pro dřívější absolventy dlouhodobých kursů při vysokých školách ekonomického směru), zaměřené na rozšíření a doplnění poznatků v řízení a plánování národního hospodářství, popř. též na doplnění chybějících ekonomických znalostí;
b) studium příslušných oborů ve vědecké aspirantuře.

(²) Instituty dále organizují:

- a) tříleté ucelené studium otázek řízení a plánování národního hospodářství pro vybrané pracovníky z praxe s ukončeným středoškolským vzděláním nebo výjimečně jiným vzděláním, které v souhrnu s dlouholetou úspěšnou praxí dává předpoklady k tomuto studiu, přičemž absolventi tohoto studia, kteří s úspěchem vykonají státní závěrečnou zkoušku, dosáhnou kvalifikace „promovaného ekonoma“;
- b) krátkodobé účelové kursy a semináře se speciálním zaměřením podle aktuálních potřeb národního hospodářství pro vybrané pracovníky příslušných pracovních úseků praxe bez ohledu na jejich předchozí vzdělání;
- e) speciální jazykové studium zaměřené především na bezpečné ovládnutí národohospodářské terminologie.

(³) O zahájení výuky v jednotlivých formách studia uvedených v odstavci 1 a v odstavci 2 písm. a) rozhoduje ministerstvo školství a kultury podle potřeb a podmínek.

§ 5

(1) Instituty se zabývají v úzké spolupráci s Výzkumným ústavem národohospodářského plánování i jinými vědeckými pracovišti vědeckovýzkumnou prací v rozsahu potřebném pro plnění úkolů institutu.

(2) Instituty pečují o vydávání vědecké literatury a vysokoškolských učebnic z oboru řízení a plánování národního hospodářství.

§ 6

Instituty se zabývají podle potřeb ministerstva školství a kultury otázkami obsahového a metodického usměrňování studia řízení a plánování národního hospodářství na vysokých a odborných školách.

Část III

Organizace institutů

§ 7

V čele institutů jsou děkané, kteří spravují instituty a odpovídají za jejich pedagogickou, politickovýchovnou, vědeckou, kádrovou a správní činnost rektorům vysokých škol ekonomických, děkan institutu v Praze prostřednictvím prorektora pro věci institutu.

§ 8

(1) Podle potřeby mohou být na institutech jmenováni proděkané.

(2) Proděkan zastupuje děkana zpravidla v určitém oboru činnosti institutu, popř. v době jeho nepřítomnosti.

§ 9

Vědecká rada institutu

(1) Na každém institutu se zřizuje vědecká rada, která se usnáší v zásadních pedagogických, politickovýchovných a vědeckovýzkumných věcech institutu.

(2) Předsedou vědecké rady institutu je děkan institutu, jejími členy jsou proděkané, vedoucí kateder institutu a děkan druhého institutu, další členové jsou jmenováni rektorem z významných vědeckých pracovníků institutu, předních národohospodářských odborníků z praxe a významných vědeckých pracovníků vysokých škol ekonomických a jiných vědeckých institucí. Členství ve vědecké radě institutu je funkcí čestnou.

(3) Schůze vědecké rady institutu svolává a řídí děkan.

(4) Usnesení vědecké rady institutu provádí děkan; nesouhlasí-li děkan s usnesením vědecké rady, neprovede je, oznámí svůj nesouhlas vědecké radě institutu a předloží spornou věc bez prodlení se svým návrhem k rozhodnutí rektorovi vysoké školy. Rektor rozhodne po slyšení vědecké rady vysoké školy.

§ 10

Děkanát

Pro výkon správy každého institutu se zřizuje děkanský úřad (děkanát).

§ 11

Katedry a jiná pedagogická a vědecká zařízení institutů

Na institutech mohou být zřízeny podle potřeby katedry a jiná pedagogická a vědecká pracoviště nebo útvary podle příslušných předpisů.

Část IV

Vědeckopedagogičtí pracovníci institutů

§ 12

(1) Na institutech působí tyto vědeckopedagogičtí pracovníci:

- a) učitelé institutu,
- b) pověření učitelé jiných fakult vysoké školy ekonomické, popř. jiných vysokých škol,
- c) externí vědeckopedagogičtí pracovníci.

(2) Externí vědeckopedagogické pracovníky jmenuje rektor z řad předních národohospodářských odborníků z praxe a z vědeckovýzkumných pracovišť.

(3) Platové poměry externích vědeckopedagogických pracovníků institutu se spravují zvláštními předpisy.

Část V

Posluchači institutů

§ 13

Posluchače institutů vybírají a plánovitě vysílají ministři, vedoucí ústředních úřadů a orgánů a předsedové krajských národních výborů, a to pouze ze zkušených a osvědčených pracovníků na úseku řízení a plánování národního hospodářství, kteří již pracují ve státním a hospodářském aparátě, získali bohaté praktické zkušenosti, mají předpoklady pro práci v řídicích funkcích ve státním a hospodářském aparátě nebo ve vědecké činnosti

a potřebují si rozšířit, doplnit nebo prohloubit své teoretické znalosti.

Část VI

Ustanovení závěrečná

§ 14

Ostatní poměry institutů se spravují, pokud není výslovně stanoveno jinak, obecnými předpisy o vysokých školách.

§ 15

Ruší se vyhláška ministra školství a kultury č. 29/1960 Sb., kterou se vydává statut fakulty — institutu národohospodářského plánování na Vysoké škole ekonomické v Praze.

§ 16

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Kahuda v. r.

97

VYHLÁŠKA

Ústředního úřadu pro věci národních výborů

ze dne 4. září 1961

o názvech obcí, označování ulic a číslování domů

Ústřední úřad pro věci národních výborů stanoví podle § 16 odst. 2 zákona č. 38/1960 Sb., o územním členění státu, v úpravě vyplývající z § 3 odst. 1 zákonného opatření č. 85/1961 Sb.:

Část I

Pojmenování obcí a jejich částí

§ 1

Každá obec a její část (osada nebo místní část) má svůj název.

§ 2

Krajské národní výbory stanoví názvy obcí a jejich částí po projednání s okresními a místními národními výbory a u názvů obcí po předchozím zjištění stanoviska Ústředního úřadu pro věci národních výborů.

§ 3

(1) Dosavadní názvy obcí a jejich částí se zásadně nemění. Změny v pojmenování obcí nebo jejich částí lze provádět pouze výjimečně ve zvlášť odůvodněných případech.

(2) Názvy nových obcí a jejich částí musí být ve shodě s místními a celostátními zájmy a vyhovovat hlediskům politickým, hospodářským, věcné správnosti i jazykové čistoty.

(3) Nové obce vzniklé sloučením ponese zpravidla název jedné ze slučovaných obcí, popř. jedné z jejich osad.

(4) V obcích, kde splynou osady zastavením v jeden celek, užíje se názvů osad jako názvů místních částí.

Část II

Označování ulic a ostatních veřejných prostranství

§ 4

(1) Ve městech (větších obcích) mají všechny ulice a ostatní veřejná prostranství svůj název.

(2) O označování ulic a ostatních veřejných prostranství (náměstí, nábřeží, mostů, sadů apod.) rozhoduje městský (místní) národní výbor.

(3) Má-li se ulice nebo jiné veřejné prostranství pojmenovat nebo přejmenovat podle jména vynikající osobnosti veřejného života domácího nebo zahraničního, je třeba k tomu vyžádat stanovisko Ústředního úřadu pro věci národních výborů.

(4) Ulice nebo jiná veřejná prostranství se zásadně nepojmenovávají podle jmen vynikajících osobního veřejného života domácího nebo zahraničního, které dosud žijí.

§ 5

(1) Označení ulic a ostatních veřejných prostranství provede městský (místní) národní výbor na vlastní náklad.

(2) Každý vlastník (uživatel) nemovitosti je povinen dovolit připevnění tabulek s označením ulice nebo jiného veřejného prostranství. Nikdo je nesmí zakrýt, poškodit nebo sejmut. To platí rovněž o směrových tabulkách, umístěných městským (místním) národním výborem na budovách (průchodech).

Část III

Číslování domů

§ 6

(1) Všechny budovy určené k trvalému obývání musí mít popisné číslo. Popisným číslem musí být

rovněž opatřeny tovární, administrativní, obchodní a podobné budovy trvalého rázu, i když nejsou obývány trvale. O tom, zda je budova určena k trvalému obývání, nebo zda jde o budovu trvalého rázu, rozhoduje stavební úřad.

[²] Vedlejší budovy se neoznačují zvláštními popisnými čísly, nýbrž náležejí k popisnému číslu hlavní budovy.

[³] Stavby sloužící k prozatímnímu nebo občasnému bydlení musí být označeny řadovým číslem evidénčním.

§ 7

[1] K číslování popisnými čísly se užívá číslic arabských (nikoliv zlomků) bez jakýchkoliv dodatků (např. bez písmen).

[²] Ve městech nebo větších obcích mohou mít budovy každé ulice nebo každého jiného veřejného prostranství pro usnadnění orientace také čísla orientační.

[³] Tabulky s čísly popisnými a s čísly orientačními se umísťují u vchodu tak, aby byly viditelné z veřejné komunikace.

§ 8

[1] O číslování budov rozhoduje místní (městský) národní výbor.

[²] Číslování budov v obci se provádí zpravidla samostatně za každou osadu, která je částí obce.

[³] Očíslování provedené podle dřívějších předpisů zůstává i nadále v platnosti. Přečíslování budov se provádí jen výjimečně, jsou-li pro to vážné důvody.

§ 9

Náklady číslování budov a jeho udržování hradí vlastníci (uživatelé) budov. Jsou zejména povinni opatřit si na svůj náklad předepsané tabulky a udržovat je v řádném stavu.

Část IV

Ustanovení závěrečné

§ 10

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Vedoucí:

Jakoš v . r.